

med en Kapital af c. 450 Millioner Kr., og naar man veed, at Sparekasserne virke med en lignende Sum, vil man deraf se, fra hvilke Kilder de faste Ejendomme søge deres Laan. Der har jo i dette Ting stadig viist sig, i alt Fald i de senere Aar, nogen Tvivl overfor nye Kreditforeninger, man har været ængstelig for at gaa altfor raast frem, og det kan jeg særdeles godt forstaa. Man synes jo nu, at Behøvet i saa Henseende maa være tilfredsstillt. Man er bange, at Kreditforeningerne skulle blive misbrugte, og det kan være ganske rigtigt. Misbrug kan aldrig undgaa. Ogsaa ved de bestaaende Kreditforeninger har der naturligvis klæbet Misbrug. Derved har selvfølgelig undertiden enkelte Mænd faaet en lettere Udgang til Kredit, end de burde have, og derved ere de komne i en Gæld, som er for stor og byrdefuld for dem. Det er utvivlsomt, og det er ogsaa utvivlsomt, at Kreditforeningerne have haft Børnesygdomme, der vel for Resten have ført til § 3 i Loven af 19de Februar 1861, at der ikke maa oprettes Kreditforeninger uden Lovgivningsmagtens Samtykke; thi efter Kreditforeningernes Grundlov, Loven af 20de Juli 1850, kunde jo Administrationen, Regeringen, naar Betingelserne vare opfyldte, overhovedet tilstede Kreditforeningers Oprettelse. Men efter at man har haft Kalamiteter, særlig ved den Brettonske Hypotekforening, var det vel Marsjagen til, at man satte en Stopper for det, ja at herefter ingen Kreditforening maatte oprettes uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Det er der jo ingen Tvivl om, at Kreditforeningerne have haft, som enhver anden Ting, deres Børnesygdomme, ligesom at det ofte hænder, at Folk der saa Laan, som de helst ikke skulde have. Jeg kan derfor vel forstaa, at dette Ting har haft Betænelighed ved den sidste Kreditforening — ja den sidste er jo endogaa, saa vidt jeg veed, bleven liggende uden at komme her fra, nemlig den kommunale Kreditforening. De to sidste Kreditforeningslove, der ere vedtagne her, ere for vorrigt Husmandskreditforeningen og den kjøbenhavnske Kreditforening. Man ytrede ogsaa, da Husmandskreditforeningen var for, megen Tvivl, om der virkelig var Trang til en saadan Forening; Erfaringen, tror jeg, har tilstrækkelig godtgjort, at Trang har der været. Thi naar der er ca. 27 à 28,000

Interessenter i de tvende Kreditforeninger for mindre Ejendomme med en Kapital af 20 Mill. Kr. og tilsvarende Kasseobligationer, tør det vel nok siges, at der har været Trang til Stede. Jeg tør ogsaa nok sige med Hensyn til den største af disse Foreninger, Husmandskreditforeningen, at den efter min Mening har gjort megen Nytte, jeg tror nok, at man der bestræber sig for at gøre sig bekendt med, hvorledes de paagældende Laansøgere have det, og at man meget samvittighedsfuldt gennemgaaer Pantebogsattesterne, der jo paa en Maade gengive den paagældende Mands og Ejendoms Historie. Naar man ser, hvor stor Trangen til saadanne Laan er, og at det i de allerfleste Tilfælde ikke er nye Laan, der optages, men i Virkeligheden er gammel Gæld, der betales, som de paagældende ere bedst tjente med at komme af med, saa viser det ogsaa, at det er en meget nyttig Institution, og det samme kan vel ogsaa siges for den kjøbenhavnske Kreditforenings Vedkommende, i det mindste vise Oplysningerne her, at der er ikke ringe Trang til Laan.

Det Omraade, den her omhandlede Kreditforening sysselsætter sig med, er noget nyt, som den ærede sidste Taler gjorde opmærksom paa, og jeg skal erkende, at den er forskellig fra de andre Kreditforeninger. Omraadet er forskelligt, Grundlaget, om jeg saa maa sige, for denne Kreditforening er jo forskelligt fra de andre bestaaende Kreditforeninger. Det skal jo ogsaa siges for den, at der er store Vanskeligheder forbundet med Oprettelsen af en saadan Kreditforening. Derfor er der ogsaa forhandlet i en Række af Aar, uden at man er kommet til noget Resultat endnu, i det mindste ikke i Lovsform; man har forhandlet lige siden Begyndelsen af Halvtredserne. Særlig blev det fra de industrivendes og ogsaa fra anden Side fremhævet, at en saadan Forening var meget nødvendig, dersom man kunde saa de rigtige Sikkerhedsbetingelser til Stede. Der har jo ogsaa under den Forhandling, der har fundet Sted i det andet Ting, været fremsat mange Betæneligheder mod et Lovforslag som det foreliggende. Jeg er aldeles ikke blind for disse Betæneligheder, men maa dog være enig med den første ærede Taler i, at denne Sag virkelig fortjener en Prøvelse og navnlig en Prøvelse af, om det ikke